

Homilija nadškofa Cvikla ob romanju sodelavcev in prostovoljcev Karitas mariborske nadškofije na Prihovo, 18. avgusta 2018

*»Odpravimo se na pot ljubezni do bližnjega.«
(papež Frančišek)*

Dragi sobratje duhovniki, drage sodelavke in sodelavci, prostovoljke in prostovoljci Karitas mariborske nadškofije, dragi bratje in sestre!

Zbrali smo se v romarski cerkvi Marijinega vnebovzvetja na Prihovi, mnogi to cerkev imenujejo tudi cerkev Marijinega varstva. Prišli smo, da bi Mariji izročili naša prizadevanja v okviru Karitas mariborske nadškofije in prizadevanja v okviru župnijskih Karitas širom po naši mariborski nadškofiji.

Nekateri evangeljski odlomki so odmevnejši in nam dajo več misliti, kot drugi. Tak je gotovo današnji evangeljski odlomek. Sprašuje nam vest o naši pripravljenosti deliti z drugimi to, kar imamo. Še posebej s tistimi, ki so jih pesti revščina, ali so jih zadele nesreče. Dejanje, kot ga je storila vdova, Jezus pred učenci pokaže, kot nekaj velikega. Čeprav je žena, ki jo Jezus predstavi v današnjem odlomku, imela zelo malo, manjkalo ji je celo za preživetje, je tisto, kar je imela, darovala v dobrodelni namen. Z drugo besedo, dala je vse, kar je imela. V ospredju je torej vprašanje o sposobnosti človeka za darovanje.

Občudujemo ljudi, ki so sposobni dajati, večkrat celo vse, kar imajo. Evangelij nam danes spregovori, da zgolj občudovanje še ni dovolj! Jezus nas vabi k posnemanju! Kaj bi morali v svojem življenju spremeniti, da bi bili tudi mi sposobni dejanj, kot uboga vdova iz današnjega evangelija?

Gre za vprašanje zaupanja. Materialne dobrine, pa naj si bo to denar, ali vse druge dobrine, vse to človeku ne prinaša resnične sreče. Pa čeprav se nam kdaj na prvi pogled zdi, da nam imetje daje občutek varnosti in zadovoljstva. Ob bolezni ali kakšni drugi preizkušnji pa človek kaj hitro ugotovi, da je tak občutek varnosti krhek in nezadosten za resnično človekovo srečo.

Vdova je svoje zaupanje postavila na trden temelj, na Boga. Svoje življenje je izročila v Božje roke. Postala je kot otrok, ki popolnoma zaupa svojim staršem. V Bogu je našla svojo varnost. Njemu je vse dala in od njega je zato lahko tudi vse pričakovala. Bog je bil njena »preživnina«.

Danes večkrat slišimo, kako smo vedno bolj civilizirana in socialna družba. Po drugi strani pa korak za korakom ugotavljamo, da nismo ne bolj svobodni, kaj šele, da bi bili bolj človeški. To kar nam, kljub vsemu napredku, vedno bolj manjka je: spoštovanje, ljubezen, smisel življenja in upanje. Predvsem pa čutimo, kako nam manjka zanesljiv temelj, po domače, kako nam manjkajo trdna tla pod nogami. Takšen trden temelj pa je lahko samo Bog. Bog, ki nam daje drugačno gotovost, kot nam jo obljublja ta svet.

Uboga vdova je tako postala vzor človeka, ki od Boga vse prejema in ki Bogu tudi vse velikodušno vrača. Sv. Ignacij Loyolski je nekoč vzkliknil: »Vse si mi dal Ti, Tebi, Gospod, zdaj to vračam!«

To se mi zdi pravi temelj vsake dobroteljnosti. Sv. Janez evangelist pravi: »Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas in verujemo vanjo« (1 Jn 4,16). Če nas torej Bog tako ljubi, imamo razlog in utemeljitev, da najprej sebe prav spoštujemo, hkrati pa smo odprti za bližnjega, tudi takrat, ko ni lahko. Izkustvo, da smo ljubljene, nam daje moč, da sprejemamo svoje bližnje, kot sestre in brate, da znamo tudi videti stiske in trpljenje drugega. Jezus nas torej vabi, da ga posnemamo, da tudi mi to kar prejemamo, darujemo naprej. Ne gre za obveznost: »moraš«; ampak je dobrotelnost znamenje naše vere in našega plemenitega srca.

Ubogo vdovo nam tako Jezus postavi, kot nemo učiteljico prave, resnično evangeljske vere, ki jo moramo ljudje živeti in pred svetom izpričevati s svojimi dejanji. Uboga vdova je postala vzornica nešteti preprostih in iskrenih darovalcev in darovalk, vseh, ki darujejo svoj čas in svoje osebne sposobnosti tistim, ki so se znašli v raznovrstnih preizkušnjah in stiskah. Ko razmišljamo o pomoči in darovanju potrebnim, ni mišljena samo materialna pomoč, vedno več je novih stisk in okoliščin ki so vzrok trpljenja.

Vedno več je tudi ljudi, ki nimajo nikogar, s katerim bi si krajšali trenutke osamljenosti. Ti ljudje nas pričakujejo, da jim prinesemo žarek upanja, toplino v pripravljenosti, da se jim posvetimo. Hvala vsem vam, ki ste sodelavci Karitas in obenem ste mnogi tudi ob tem še izredni delavci sv. obhajila. S to svojo službo prinašate poleg sebe samega ljudem tudi resničnega, živega Jezusa, ki je edina prava tolažba ter trden temelj našega upanja.

Težka in boleča življenjska preizkušnja za mnoge je izguba bližnjega. Ob žalovanju se mnogi zaprejo vase; še več, žalost jih privede tako daleč, da se ob tem čutijo kdaj celo nerazumljeni in nesprijeti, v breme sebi in drugim. Mnogi v takšnih težkih razmerah zabredejo v iskanje nekih nadomestkov, kar pa se mnogokrat še bolj žalostno konča.

Oktobra to leto, bo v Rimu potekala sinoda o mladih. V pripravljalnem dokumentu nam mladi sami spregovorijo o več vrstah trpljenja, s katerim se mladi danes srečujejo. Na prvem mestu je pomanjkanje smisla življenja. Vedno več je nesmisla in izčrpanosti. Vse to je sad pomanjkanja duhovnosti ali plitkega duhovnega življenja; življenja, ki človeka ne osrečuje, ampak ga pušča vedno bolj praznega. Prizadevati si moramo in iskati, kako najti poti do teh mladih. Da bi mladi ob nas živo začutili, da jim želimo prisluhniti in skupaj z njimi iskati pot v drugačno življenje. V življenje, ki je svetlo, ker ima svoj smisel. Če bodo mladi odkrili sij luči, ki jih vodi k smislu, potem bodo tudi oni sami postajali soustvarjalci srečnejšega sveta in vedno bolj prinašalci luči. Na poti k iskanju smisla bodo tudi mladi sami lahko prispevali, to, kar je njim najbolj lastno, svoj mladostni potencial in zagnanost.

Drage sodelavke in sodelavci, drage prostovoljke in prostovoljci Karitas! Največje priznanje, ki ga lahko sodelavci Karitas prejmemo je, če nam z našim prizadevanjem uspe, da žalostnim spet privabimo veselje in nasmeh na obraz. To pa se lahko zgodi takrat, če ob dejanjih vidne dobrote in pomoči ogrejemo tudi njihova srca. Ko človek začuti bližino in ljubezen sočloveka, takrat lahko začne spet z upanjem gledati v svoj jutri, v svojo prihodnost.

Vsak od nas se lahko hitro znajde v stiski. To za človeka ni sramota, to je zgolj splet okoliščin, ki jih je pa potrebno ustrezno spremeniti in stisko premagati. Geslo našega letošnjega srečanja je: »Odpravimo se na pot ljubezni do bližnjega«. Te besede so besede papeža Frančiška. Papež nam želi povedati, da ljubezen odpre oči, da bližina in objem odpre srce. Če nas mnoge pasti zapirajo vase, je izhod v tem, da z molitvijo razširjamo naša duhovna obzorja, da si v naših medsebojnih odnosih prizadevamo ustvarjati vzdušje, kjer je veliko poslušanja, spoštovanja in razumevanja. Na ta način se lahko osvobodimo mraka žalosti, godrnjanja ter neučinkovitega pritoževanja. Čas, v katerem živimo, človeka pogosto zaznamuje s čustvi, ko so: negotovost in šibkost, mnoge rane, ki jih čutimo v sebi. A v naših srcih se kljub temu lahko budijo naše lastne, svobodne in pogumne odločitve, odločitve za ljubezen in za mir.

Vsi smo povabljeni, da z veseljem hodimo za Kristusom, ki nas vodi k Očetu. Na tej poti pa vedno bolj odkrivamo našo medsebojno povezanost, da smo v resnici sestre in bratje med seboj. Čutimo, kako moramo skrbeti za naše pristne in iskrene medsebojne odnose. Na enak način si moramo prizadevati tudi za iskren in pristen odnos s Kristusom. Ob tem se začne v nas porajati vprašanje: »Kaj pa lahko prav jaz storim, da bom vedno bolj podoben Kristusu in ga bom prinašal drugim?«

Vabim vas, da mi vsi dan za dnem poglobljamo osebni odnos z Bogom: v molitvi, v zakramentih, pa tudi v okoliščinah življenja, kjer se znajdemo, iščimo, kaj je Božja volja. Ob prižiganju luči, kar molitev je, se nam bo vedno bolj ostril pogled, da bomo tudi bolje videli, kdo so tisti, ki so pomoči najbolj potrebni, kdo so tisti, ki so najbolj pozabljeni.

V Jezusovi svetlobi bomo vedno bolj sposobni stopati v kulturo srečevanja ter služenja pomoči potrebnim. Apostol Jakob nam v berilu spregovori, da kristjan ljubi vsakega človeka, ker je Božja podoba v njem. Očak Abraham je vzor takšne izredne vere. Iz Abrahamove vere lahko prepoznamo občudovanja vredna dejanja, ki so bila sad njegove vere.

Največje znamenje pri tem pa je Sveta Devica Marija, ki je naša življenjska sopotnica. Zato danes, tukaj, v tem Marijinem romarskem svetišču, potem, ko smo obhajali največji Marijin praznik, njeno vnebovzetje, prosimo Marijo: »Pomagaj nam, da bomo tudi mi znali biti blizu ljudem, ki potrebujejo našo pomoč in bližino!«

Hvala vam drage sodelavke in sodelavci, drage prostovoljke in prostovoljci Karitas. Hvala vam za vaš čas, za vašo plemenitost, ki jo na različne načine izražate dan za dnem, ko se odpravljate na pot k tistim, ki potrebujejo našo pomoč.

Kristjan je človek, ki se da voditi Božjemu Duhu. On nas navdihuje, kako odgovarjati na vedno večje izzive.

Prosimo danes, da bi nas pri našem poslanstvu spremljal Božji blagoslov in varstvo Nebeške Matere Marije. Amen

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit